

ninger, som jeg har set paa et andet Kort i Bæseværelset, eller hvor det nu var, saa tilstaaer jeg, at jeg for Dernes Bedkommende aldrig vilde have billiget, at den høitærede Minister er gaaet saa vidt, men jeg vil slutte med en Tak til Ministeren, fordi han har taget Hensyn til, hvad der er hævdet i Finantsudvalget. Jeg tror, at Finantsudvalget har Ret i, at det var Flertallets Opfattelse af Loven, som Udvalget har gjort gjældende, men jeg vil forvare mig imod at rette nogen Behreidelse mod den høitærede Indenrigsminister, thi jeg maa erkjende, at hans Udtalelser, særligt i det andet Thing — og maaske til dels og i dette Thing, hvilken dog ere meget ubestemte — tydeligt og klart have vist, hvad det var, han vilde, men jeg har først læst Udtalelserne i det andet Thing i Mar, det maa jeg tilstaa.

Højmark: Da jeg havde den Ære at være Formand for det Udvvalg, der behandlede Fiskeriloven i Fjor, anser jeg det for min Pligt at gjøre nogle Bemærkninger overfor den ærede Minister. Den ærede Minister oplæste en Skrivelse, der indeholdt en Redegjørelse for hans Opfattelse af Bestemmelserne i Fiskerilovens § 9 om de saakaldte laasede Bænde. Den ærede Minister frøiede til, at han antog, at denne Skrivelse maatte være Udvalget bekendt, men deri tager den ærede Minister fejl. Skrivelsen er ingenstinde meddelt Udvalget, og den er ligesaa lidt bleven læst for Udvalget den Aften, Ministeren havde Konferencen med Udvalget. Jeg mindes meget godt, at da Konferencen begyndte, udtalte den ærede Minister sig omtrent saaledes, at han ikke selv var sagkyndig i dette Spørgsmaal, men at han havde sine Raadgivere, til hvem han havde henvendt sig, og han havde en hel Del Papirer med sig, hvortil han støttede sin Dom. Dernæst gif den ærede Minister over til at udtale sig om de enkelte Vædringsforslag, men jeg er aldeles overbevist om, at den Opfattelse, som var gjort gjældende i den Skrivelse, som Ministeren oplæste, ikke blev gjort gjældende ved Konferencen; thi hvis det var slet, er jeg sikker paa efter det Standpunkt, Udvalget indtog, at hele Udvalget ikke vilde være gaaet ind paa Bestemmelsen. Men det er i alt Fald sikkert, at den Skrivelse, som blev oplæst, ikke har været meddelt Udvalget, og jeg tror, jeg tør sige, at ikke et eneste Medlem af Udvalget har kjendt den.

Indenrigsministeren (Singer Slev): Ja, der kommer vel ikke meget ud af at tjevles om den Slaags Ting, men jeg maa

dog bemærke, at den Skrivelse, jeg nævnte og oplæste Noget af, var netop en af dem, jeg havde med mig i Udvalget. Jeg har aldrig sagt, at den var meddelt Udvalget paa den Maade, at Udvalget har beholdt den eller faaet en Afskrift af den; jeg siger kun, at jeg har oplæst den samme Pasfus i Udvalget, det er ganske sikkert, og at jeg der har gjort den samme Anskuelse gjældende (Afbyrdelse af Højmark). Ja, det ærede Medlem kan have en anden Mening, jeg maa nu have Lov til at have min. Inden jeg gif til denne Konferencen i Udvalget, havde jeg gjort mig det klart, hvad Vel jeg havde at gaa, og jeg har i ethvert Tilfælde sagt det til Udvalget. Det ærede Medlem har ikke faaet det dokumenteret, men det pleier jo ikke at ske under en mundtlig Konferencen, der ikke kan være saa udførlig, den var for Resten udførlig nok. Det er utvivlsomt, at Skrivelsen har foreligget for mig og ogsaa har været meddelt Udvalget. Det ærede Medlem har Lov til at have sin Mening, jeg maa ogsaa have Lov til at have min. Jeg kan se paa vedkommende Skrivelse, at den har været forelagt den Gang, og det vilde have været temmeligt meningsløst, naar jeg skulde udtale mig om de vigtigste Vædringsforslag, om jeg da ikke skulde have sagt det, jeg havde at sige, men noget ganske Andet; det ærede Medlem kjender mig vistnok tilstrækkelig til at kunne vide, at Saadant ikke kan passere. Jeg har ikke villet gjøre særlige Behreidelser til det ærede Medlem, der var Ordfører i Fjor (Thorup), det er der ingen Anledning til; jeg erkjender nu ikke, at de Udtalelser, det ærede Medlem oplæste, var særlig klare, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at selv om de havde været det, tog jeg senere Ordet, og det ærede Medlem erkjendte, at min Udtalelse var utvetydig. Jeg forstaaer ikke Forholdet, naar ikke en Ordfører saa maa modsige det, som en Minister siger. Det ærede Medlem siger, at han først i Mar har gennemlæst mine Udtalelser i Fjor i dette og det andet Thing og fundet dem klare; men hvorfor har det ærede Medlem ikke gennemlæst dem i Fjor, inden man endelig gif til at stemme for Fiskeriloven. At de have foreligget i Fjor ganske sikkert for Landstinget, men ogsaa for Folkethinget, derom er der ikke mindste Tvivl. Jeg skal altsaa ikke forbyde mig i de Ting, men jeg har vel ogsaa nogen Ret til at sige, at naar jeg har udtalt mig klart, som det ærede Medlem indrømmer, er det dog underligt, at han ikke har modsagt mig, naar han vilde hævde bestemt en anden Mening. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at man skal